

Hvor længe skal vi leve i frygt for de løse hunde?

Efter en oplevelse her til morgen blev jeg nød til at skrive dette indlæg. Hver morgen går jeg eller min kone med vores to drenge på 2 og 4 år de ca. 700 meter ned til den lokale børnehave. Turen går da en sti, som omkredser vores villakvarter. Stien er desuden en yndet mål for hundeejere, da der i forbindelse med stien er et lille stykke skov.

Vi er på denne tur mange gange blevet mødt af løse hunde med eller uden ejer og vores børn er efterhånden blevet rigtig bange for hunde. Det er der jo ikke noget at sige til - forstil dig at være et barn på to år, mod dig kommer en hund, på størrelsen med en stor hest. Hunden har åben mund så du kan se de store tænder, den stopper få centimeter fra dit ansigt snuser til dig med en kraft som en hårtørrer og en ånde som må være gruopvækkende. Af bar angst og overvældelse sætter du dig på numsen hvorefter hunden slikker dig i ansigtet. Du ligger nu i fosterstilling, opløst af gråd og håber på at din mor kommer og reder dig. Når man så har samlet sig skræmte barn op og konfronterer hundeejeren med problemet - griner de blot af dig og siger "Jamen den gør jo ikke noget" - Jo det har den i høj grad. Og jo mit barn har jo ikke lidt fysisk overlast, men psykisk er han i den grad skadet.

Her til morgen kommer en herre på cykel med en stor sort hund og som i nok har gættet var hunden ikke i snor. Jeg går lidt foran min lille søn som er på cykel, pludselig hører jeg et vov bagfra og den sorte hund løber forbi mig på den ene side og ejeren kommer på den anden side på sin cykel. Forskrækket og samtidig med at jeg skal have set, om der er sket min søn noget, og bekymret for om hunden er på vej i hovedet på min anden søn, som er foran os - får jeg råbt til hundeejeren om ikke godt han vil føre sin hund i snor. Herren begynder straks at forsvarer sig med at hans hund skam ikke "gør" noget - og han er ligeglad med hvor meget vi er bange for hunde og i øvrigt hvad loven siger som sagen.

Hvis man ikke var nervøs for løse hunde før, sådan en oplevelse, så er man det i hvert fald efter. Jeg har nu en del gange prøvet at konfronterer hundeejere, som ikke fører deres hund i snor - og uanset hvor venlig jeg lægger ud - så er reaktionen altid den samme - ingen forståelse for andres angst - og så er det i øvrigt ikke noget nogen skal blande sig i.

Det skal lige siges at jeg på ingen måde har noget i mod hunde eller deres ejere. Og der er da ikke noget bedre end, at ens børn kan møde en ansvarlig hundeejer, som har tid til at præsenterer sin hund for børnene - sådan at hund og barn kan mødes på en for begge parter hyggelig og tryk måde.

Der står i loven at hunde skal føres i bånd eller være i følge med en person, som har fuldt herredømme over dem. Problemet er, at der ikke er nogen krav til hundeejerne hvad der skal til for at være i fuldt herredømme over deres hund. Der er ikke en prøve som hundeejer kan tage og som giver dem lov til at færdes med hunden løs. Det er altså op til den enkelte hundeejers egen samvittighed og bedømmelse af egne og hundens evner, som er bestemmende for om de behøver at føre deres hund i snor.

Det ser ud til at jeg ikke har meget andet at gøre, end at forsøge at få ændret politivedtægten, således at alle hunde skal føres i snor i bymæssig bebyggelse, eller i det mindste i vores villakvarter.

En bekymret far.